

er derfor ikke noget særlig Grund til at gå uden om disse Regler, at indføre Vedtægter i Stedet og overlade alt det væsentlige til disse Vedtægter. Det forekommer mig ogsaa, at denne Fremgangsmaade indeholder et meget betydeligt Tilbagekridt fra det nuværende. Afgørelsen med Hensyn til disse Regler lægges jo i det væsentlige i Indenrigsministerens Haand; det er Indenrigsministeren, der foreslaar eller giver Vejledning med Hensyn til de Vedtægters Ansættelse, der skulle vedtages af Amtsrådene med Indenrigsministerens Billigelse. Sogne-rådene ere saaledes uden for den Historie; de ville i Fremtiden ikke faa nogen som helst Indflydelse paa Ansættelsen af disse Vedtægter. — Det fordrer dernæst i § 5, at der i Signingslisterne skal anføres det Beløb, hvortil enhver Skatteydners Indtægt kan anslaaes som Grundlag for Ansættelse af Skatten. Det forekommer mig, at en saadan Bestemmelse vilde føre til, at man kom ind paa noget lignende som i Købstæderne, at man mere og mere gik over til den rene Indkomstskat, medens Formue- og Lejlighedsprincippet svandt bort, og det vilde efter mit Skøn være en stærk Tilbagegang. Jeg forstaa heller ikke, hvorfor man er saa ængstelig for at gaa ind paa at fastsætte nærmere Regler i selve Lovforslaget, da jeg dog ikke skønner rettere, end at der i alt Fald for en Del af disse Reglers Vedkommende meget let kunde opnaas Enighed. Disse Vedtægter maa jo omhandle to Ting, for det første Regler for Ansættelse af Skatteværdien eller Skatteindtægten og for det andet Regler for selve Skatteansættelsen. Hvad angaar Reglerne for selve Skatteindtægtsansættelsen, findes der jo saadanne Regler, som jeg havde Lejlighed til at paavise udførligere i Fjor, i 3. Indkomstskattelov, nemlig Lovene af 1864, af 25de Juli 1867 og 2den Juli 1870. Desuden have vi de samme Regler i Regeringens Forslag fra 1872—73. Jeg har haft Lejlighed til at prøve disse Regler paa alle 4 Steder, saaledes som jeg gjorde opmærksom paa i Fjor. Jeg har ikke hørt nogen anden Mening om disse Regler end, at de ere fortrinlige; jeg har ikke hørt nogen Anke over dem fra nogen Side. Jeg forstaa derfor ikke, hvorfor man ikke uden videre kunde indføre disse Regler i det foreliggende Forslag. Man kunde jo foretage en Revision af dem, hvis man maatte finde en saadan nødvendig. — Med Hensyn til Vedtægternes anden Del, selve Skatteansættelsen, skal jeg erkende, at man her vil støde paa Vanstigeligheder, som det maaske ikke er saa let at komme over, i alt Fald har det vist sig, at

det hidtil ikke har været let at komme over dem. Der har saaledes igennem mange Aar været forskellige Meninger om, hvor vidt den Indtægt, som flyder af Formue, skulde beskattes højere end den Indtægt, der flyder af personlig Virksomhed, og der har endvidere været stærk Meningsforskel om den stigende Stala, og om hvilke Hensyn der skulde tages til særlige Forhold. Jeg erkender, at Meningsforskellen paa disse Omraader afstedkommer en Del Vanstigeligheder; men dersom et alvorligt Forsøg paa en Overenskomst om bestemte Regler i saa Henseende atter skulde strande, ser jeg ikke, der skulde være noget i Vejen for, at man kunde indføre en Bestemmelse om Vedtægter med Hensyn til denne anden Del, altsaa ikke for Skatteindtægtsansættelsen, men for Ansættelsen af selve Skatten. Man kunde jo i saadanne Vedtægter indføre nærmere Bestemmelser, en vis Minimumsgrænse og en vis Maksimumsgrænse, noget i Tæthed med f. Eks., hvad der var foreslaaet i Monrads Skattelovforslag af 1882—83 eller, om ikke just det, saa noget andet i lignende Retning.

Hvad det næste Afsnit af Skattepligten angaar, skal jeg ikke opholde mig ved dets første Paragraffer; der stode vi jo paa de bekendte fire Maanedes, som vi havde Lejlighed til at omtale i Fjor, og jeg skal henvise til mine Bemærkninger derom den Gang. Heller ikke skal jeg videre omtale Bestemmelserne i § 12 om Aktieselskaber eller § 14 om juridiske Personer o. s. v. Ogsaa det havde vi jo Lejlighed til udførligt at forhandle med hinanden i Fjor, saa jeg skal slet ikke komme ind paa at omtale de Ting i Aar. Jeg kan i saare meget henholde mig til, hvad de foregaaende Talere have sagt paa det Omraade, og jeg vil i Dag blot i Almindelighed sige om den Ting, at jeg synes, at det var en udmærket Regel at faa gennemført, om man kunde blive enig om det samme, som man var enig om i 1864 og 1867, at enhver Indtægt, som flyder i Kommunen, beskattes i Forhold til Kommunens Behov og i Forhold til Kommunens Skatteydere uden Hensyn til, hvor den Indtægt kommer fra. Et saadant Princip har jo været prøvet gennemført og brugt; jeg synes, det kunde være udmærket, om man i alt Fald i det væsentlige kunde naa til det samme igen.

Min anden Hovedtanke mod det foreliggende Forslag gælder Bestemmelserne om den mellemkommunale Beskatning, som vi møde i §§ 18, 19 og 20. I § 18 bestemmes det jo, at det er Opholdskommunen, der skal bestemme i Udsættning til det Princip, som jeg tror at have Ret til at sige, at alle